

Nog volledig in de ban van wat er zojuist is gebeurd, duurt het een aantal seconden voordat ze antwoordt. "Ja, leuk om je te ontmoeten", antwoordt ze.

Daan is een grote man, ongeveer een meter negentig, en gespierd gebouwd, maar toch komt hij zeer zacht over. Dat kan te wijten zijn aan het feit dat hij vriendelijke ogen heeft. Hij blijft een tijdje naar haar staren. "Jouw gezicht komt me bekend voor, maar ik kan het niet plaatsen", zegt hij peinzend.

Fleur bloost. Amy ziet dit en grijpt in om de ongemakkelijke situatie te doorbreken. "We moeten echt door, mam en pap, zie jullie volgende week", zegt ze. En ze trekt Fleur mee van de oprit af.

"Sorry dat mijn vader en moeder zo naar je staarden toen ze je voor de eerste keer zagen. Ik heb echt geen idee waarom ze zo raar doen", zegt Amy. Fleur antwoordt met een kleine lach en voelt dat ze opeens haar vuist strakker aanspant rond het papier van Karen. Aangekomen op de campus verontschuldigt Fleur zich bij Amy en zegt dat ze dringend nog wat moet gaan studeren. Ze trekt zich terug op haar kamer om de geheime boodschap van Karen te lezen. Ze zet wat muziek op via Spotify, laat de douche kraan lopen en doet de deur op slot zodat ze zeker weet dat niemand haar komt storen.

Ze neemt het papier en ziet dat er maar vier zinnen geschreven staan:

*"Toen je binnenkwam zag ik iets dat ik al
twintig jaar niet had gezien.*

Dan vroeg je achter het symbool en wist ik het zeker.

*Wil je antwoorden, kom dan vanavond naar de achterdeur van
de bibliotheek op de campus tegen twaalf uur. Zeg dit tegen nie-
mand en kom alleen."*